

Gierik 47, juni 1995

Jan Defrijn

SARAJEVO

de stilte op de frontlijn is intens
de haat ook
de maat is éénbenig
en kinderen met gebroken ruggen
de vrouwen verkracht
voelen de wraak in hun buik stampen

jarenlang nog gevluchten zoeken, doden
graven, als gaten in betonnen muren
jarenlang nog bewijzen dat de anderen
vijanden waren

de slagpin versleten
het oog rooddoorlopen
moe gekeken op de wildernis
die je zelf geschapen had

plaats een roos in de mortiermond
de winnaar is een stralende strijder
zonder modder of olie op de handen

er is een rijk ontstaan met helden
en verminkten
nu al voor eeuwig te laat ...

Dirk J. A. Lissens

KIJK dit ben ik
of zie je mij:
de wilde man
met paul klee
veelvuldig man
in leeuw gedrapeerd
van kop tot teen
met pijlen gewapend
wijs ik richting
zonder boog
geciviliseerde barbaar
clownesk de knopen
aan mijn jas
wacht ik af de prooi
handen op de knieën
want zonder voeten
zal ik nooit kunnen lopen

hoor je?
het geluk schuilt
in de charme
van mijn chromen horens

zo leg ik dan
in het gebladerte van mijn haren
een zondags park
van dromen aan

IK BEN de grootspakerig
gekeelde woorddrager

de trotse heerser
zonder volk

geboren langs het
schift en schrijvend

geen glimlach raakt mij
vriendschap ken ik niet

de zon is mijn vijand
de stad mijn schild

ik wil geen woord meer
horen uit jullie mond

ik bind de strijd aan
met jullie aangezicht

brood eet ik niet meer
de wijn giet ik op de grond

ik leef nog slechts
voor mijn liefste
en voor mijn gedicht

Jan Gloudemans

WANDELING

tussen schilfers glas zonlicht
stuifmeel stapelwolken grazend vee
geuren van het afrikaanse hout
peper en muskaatnoot van overzee
beter nog de oneindigheid
van de nabije zee ruiken
opgewonden geritsel alom
hij kind van de haven peilend
naar de reden van zijn onrust
niet begrijpend het leven ondergaan
de verklaring van het bestaan
maar even later een ademtocht
was hij al vergeten waarom of
wat hij zocht bij het water en
wandelt glimlachend zijn verleden in

Annmarie Sauer

SELFPORTRAIT OF A SCREAMNG FOOL

Slepend met planken
voel ik zwaarte
op mijn adem
en terwijl de nerven
mijn ogen leiden
van knoop tot knoop
en ik
op verborgen holten het hout afklop
geurt elk woord naar woud

* * *

Val en vlucht
zo nauw verweven
en een eindpunt
vol gravitas
in zicht

Hte vlieden en
het vliegen
het zich onttrekken

aan neerwaartsheid

* * *

Bezweet en moe
wacht ik op de bus
naar huis
Het thuis
waar jouw stem
mij wacht
het neerzetten
van pak en zak
het weten van
het aangekomen zijn

* * *

Archetype
van mislukken en vernielen
een spel
van hoop en wanhoop
schuld schaamte
chaos
tot één het systeem
door
breekt
en
langzaam
langzaam
de wonde heelt

het leven is geen continuïteit *
geen continuïteit

* W F Hermans

* * *

Het huis van mijn vader
is leeg
stof kraakt in alle hoeken
stilte verdraagt
elk beeld

Bijna ben je niet meer
niet meer
dan adem
in een blauwe vlam
van helle vuur
dat mij beving
onbestaand het klinken
van je stap

ik was zeven toen
en wist niets
de wereld gebeurde mij

ik ga
niet langer kind
maar eindelijk vrouw

Het huis is leeg

* * *

Ik ben strenger met de woorden
nu de kennis van het lichaam
he woord vervult
ik schrijf je mijn gebeente
de wilde wind
van mijn tweede stem
en
ben strenger met de woorden
nu de kennis
van het lichaam
het woord onthult

* * *

Mijn Duitse grootmoeder
riep ik bij haar Amerikaanse naam
en toen ik leerde schrijven
wist ik niet
hoe je die schreef
Grama vezon ik toen
met twee Vlaamse a's
want wat wist ik
van bezetters en bevrijders
verzet en bruine hemden-haat

Zo groeide ik op
buiten goed en kwaad
want slecht was zij
zij zeker
niet

Ton Luiting

B E R C E U S E VAN ONTKENNING

Het liefst loop ik
aan zee als ik aan je denk.

Dan ben je aanwezig
in mijn visioenen
van eindeloze tederheid.

Thuisgekomen en doorgewaaid
herinner ik de zachtheid
van je ogen;
en maak mezelf wijs
dat je niet bestaat.

Guy Commerman

ZEVENDELIG

I

Alleen de dichter leeft
in duizend angsten
voor wat hij schrijft:
de zonderlinge mond
die bezingt
wat aan de wind behoort,
die storm nabootst,
die willens liegt
dat hij wit wordt,
die papier bemest,
die lust en zweet
tot synoniem verklaart,
die de tijd onthoofdt,
die ongewacht weerlicht
als meer licht beschrijft,
die achter net net vist,
zogezegd opzettelijk,
alles en iedereen vangt
en het leven in stand houdt
tot met ter dood die hem vergeet.

II

Ik zal nooit oud zijn.
Zelfs als ik je verlies, blijf ik zoeken.

ik vertrek nu
naat het bal van 14 juli:
ze wachten
zoveel bedroefde meisjes
en Rodika en Dodika
spelen akoestieke trekharmonika.

Ik word steeds jonger,
want de tijd dringt
en er rest slechts één steen.

Ik moet aan mijn eigen ruiten denken.

III

Je wonden verzorgen,
ze koesteren,
ze niet laten genezen,
zoniet word je te gaaf
en kwetsbaar voor de insecten,
die je schaarse wereld,
zoals bijvoorbeeld,
je schaduwplekje onder de acacia,
met hun allesomvattende facetogen
omsingelen.

Vrouw, vrouw, waar blijf je?

Ze daalde langs haar web.

IV

Je moet de vuren bewaken
waar de mannen zich komen
warmen, als de jacht slechts
dwaalsporen tekent.

Je lichaam verliest
zijn vlijmscherpe lijnen
in het hitsig vlammspel.
Zo word je nieuwe prooi

en vergeten mannen hun droefenis.

Zo kunnen we elkaar
warm houden als de Koningin
van de Nacht regeert.

Misschien ben jij dat wel?

V

De witte deur klikt in het nachtslot,
leeg en zelf voldaan
laat hij haar lichaam achter.

Als je dan
zeer aandachtig toekijkt, welt
een biezondere traan tragiek op.
Haar mondhoeken worden vraag
tekens, zij wentelt zich
op haar gespleten buik
en droogt haar ogen
in de kussen
sloop die naar zijn zweet geurt,
beschaamd over de veiling
van haar heet en gemakkelijk vlees.

VI

Man toch, man,
je begin eindigt
in de vrouwelijke lokgleuf,
die alle werelden voelt voorbijgaan
in schrijdende paradepas
en waar iedereen wonen wil,
maar eenmaal je intrek genomen,
begint vervreemding, jaagt rusteloosheid
en
kijk je weer uit
naar het oude smalle pad,
uitgesleten door de jagerspas.

VII

Dit vers is nog dagen houdbaar.
Zij vriest het in op min 18.
Om te bewaren.

Een eeuwen later
als de grote dooi intreedt,
als wij de zon indringen,
zal het heel even leesbaar worden
voor het verschroeit in de ruimte
en de kometen vervoegt.

Kom aan tafel, schatervrouw.
Ik schenk je poire, ma pomme
en daarna lees ik je voor
tot we stom verbaasd
en dronken zijn.

Jan Christiaens

HOERENLOPER

Ik, de foetus, bijna voldragen.
Rustig, lui, zwemmend met vinslag 4.
Verdomde buis die me voedt.
Koffie en nicotine, frites à volontén, spuitjes met spekjes.
Je m'n fous.
Ik tel de dagen achter die wand van huid.
Wat kan het me deren?
Nog enkele etmalen, zon en nacht.
Glinsterende haren, wuivende korenaren.
Het licht, het oogverblindend licht
in mijn dode ogen.
De beloning is nabij.
Grijphandjes naar de blanke bollen van vlees.
De tepel vol dauw.
O 't zoete, warme, weeë vocht.
Hoe zuig ik, hoe zwelg ik je.
Doordrenk me met je zachte oestrogene kracht.
Ik groei. Ik kom tot leven.

Ik, foetus, volwassen verlaten.
Onrustig dwaal ik door de straten.
Van mist en rood en groen onbehagen.
Achter kogelvrije ruiten.
Ik, bang konijn.
Hun witte, bruine, zwarte geschutskoepels
van vast vlees.
Hun onverbiddelijke tepelopen
op mij gericht.
De spleten lichtjes open.
Het wonderhaar, lekkende grotten, druipsteen.
Zeespin, giftige anemone.
Laat ons binnen, please?
Niet dringen. Er is genoeg voor iedereen.
Ruggewaarts vloog ik naar 't eerste uur.
Mijn nestje van welbehagen.
Cocon met de roze wanden.
Ver voorbij kittelaar en druppelaar.
Eindelijk weer thuis in 't moederhuis.

Dirk Claus

VIII

Tussen alle geliefden keek jij op naar mij.
Ik was je meester, je god, en je oneindig paradigma.
Moeilijk woord voor jou.
Je had het moeten weten, horen met je oor,
zien met je omfloerste blik en je stevig lichaam,
omgeven door pure verrukking.
Je zachte mond en de rijen tanden, die mijn handen streelden,
je dankbare blik, die de diepte van mijn liefde peilde,
in je eenvoudige en ongecompliceerde eenzaamheid,
zeer vreemd, alsof ik je ooit verlaten had.
Maar op een morgen verliet je deze aarde.
Nu blijf je voor altijd voortbestaan,
als een monument – een naam die blijft klinken.
Dat poëzie je laatste rustplaats weze.

Sara, mijn schaap.